

FOR ONE DEMOCRATIC STATE
IN THE WHOLE OF PALESTINE (ISRAEL)

FOR FULL EQUALITY OF NATIVE AND
ADOPTIVE PALESTINIANS

FOR ONE MAN, ONE VOTE

HOME

SEARCH

Az elnémított Clio

Írta Israel Adam Shamir

(Clio Gagged, by Israel Adam Shamir, <http://www.israelshamir.net/English/Eng16.htm>)

Kedves Olvasó!

Itália elragadó az évek ebben a szakában, amikor dús fű borítja a völgyeket és az első fügek bújnak elő, amikor a cseresznyevirágokat már elmosták a tavaszi esők. A „Holokauszt és a Közel-Kelet: az Elnémított Történelem” c. konferencián vettem ott részt, amelyet az óriási Claudio Moffa professzor szervezett, Paul Newman szakasztott mása, egy magas, szikár, nemes külsejű, kék szemű olasz, aki jeleskedik abban, hogy a rossz irányban hatol be az egyirányú utcákba. Ellenszenve nem korlátozódik a forgalomirányító jelekre: úgy tűnik, elég, hogy kitegyenek valahová egy „belépni tilos” jelzést, akár bizonyos történelmi viták esetében is, ő teljes gőzzel beront. Megtalálta az európai közbeszéd legégetőbb és legtiltottabb részét, és szervezett egy konferenciát, amelyen jócskán részt vettek a történelem tudósai Siena, Calabria, Torino, Nápoly, Róma és Urbino egyeteméről, írók és újságírók Olaszország minden részéből, és én, mint az egyetlen külföldi. Az értekezlet helyszíne Moffa egyeteme volt Teramoban, egy bájos, szép, középkori városban az Abruzzi hegyei között, a Gran Sasso havas csúcsainak az árnyékában. A sok résztvevő és előadó közül ki kell emelnem Mauro Manno professzort, akinek a cikkeit megtalálhatják a honlapomon ([site](http://www.mastermatteimediioriente.it/)), és dr. Tiberio Grazianit, az Eurasia folyóirat szerkesztőjét. A konferenciáról és az elhangzottakról Moffa professzor honlapján (<http://www.mastermatteimediioriente.it/>) olvashatnak, a saját előadásomat pedig alább ajánlom figyelmükbe:

Az elnémított Clio

Israel Shamir előadása a Teramo Egyetemen, Olaszországban a Holokauszt és a Közel-Kelet: az Elnémított Történelem c. konferencián, 2007. április 18-án.

Az embernek nem szabad meglepődnie azon, hogy a történelem finom múzsáját, Cliot, elnémítva találja. A történelem nem tényeknek és közhelyeknek békés gyűjteménye. A történelem állandó kötélhúzás, mert az átírása megváltoztathatja a világot. Az ember nem változtathatja meg a múltat, mondja a régi bölcsesség, és ez igaz. De ha mi elégedetlenek vagyunk a jelenünkkel, módosíthatjuk a múltunk értelmezését, ami meg fogja változtatni a jövőnket. Ezt időtlen idők óta tudják, ezért volt, hogy a történelmet mindig felszentelt őrzők gondjaira

bízták, hogy biztosítsák a hatalmi szerkezetet és valamelyes folytonosságot. Aki szabályozza a múltat, meghatározza a jövőt. Ez az értekezés kifejezetten ezzel a kérdéssel foglalkozik:

elégedetlenek vagyunk a jelennel, ezért a múlthoz fordulunk, és az újraértékelésével tervezzük befolyásolni a jövőnket. Ha a történelmi közbeszéd bizonyos részeit nagyon védelmezik, vagy egyenesen kiforgatják, csak több okunk van arra, hogy megtámadjuk. Semmiképp sem a holokauszt a történelem egyetlen hevesen védett területe, ahol a lázadó hamar a mély vízben találhatja magát. Legutóbb például a zsidó emberáldozat régi ügye került felszínre Olaszországban, amikor megjelent Ariel Toaff professor könyve, a Vörös Húsvétok ([Passovers of Blood](#)). Nyilván tudják már, hogy Toaff professor bebizonyította, hogy néhány zsidó, akiket a középkorban azzal vádoltak, hogy keresztény gyerekeket raboltak el és öltek meg, ténylegesen bűnös volt a vádban. Kegyetlen gyilkosságért végezték ki őket, és nem az állítólagos keresztény előítélet és ősi antiszemitizmus áldozatai voltak. Az ember arra gondolhatja, hogy ezt meg kéne ünnepelni: a bűnözőket nem megrágalmazták, hanem törvényesen megbüntették. Az igazság érvényesült, és a mai zsidók örvendezhetnének, hogy a középkori zsidóellenes előítélet csak egy mítosz volt, hasonlóan ahhoz a mítoszhoz, hogy a németek szappant főztek a zsidókból.

A zsidó szervezetek azonban egyáltalán nem voltak boldogok. Ők nekiestek egy izraeli egyetem középkori zsidó történelemmel foglalkozó zsidó professzorának úgy, hogy a lelkileg meggyötört, majdhogynem keresztire feszített Toaff professor visszavonta és megsemmisítette a könyvet (szerencsére napjainkban ez már nem olyan egyszerű, ezért a könyvet el lehet olvasni a következő Internet címen: <http://www.vho.org/aaargh/fran/livres7/pasque.pdf>), azt a csekélyke pénzüsszeget, amit a kiadójától kapott, beszolgáltatta az ADL (Rágalmazás Elleni Liga) zsidó inkvizíciójának, és ismételten bűnbánatra kényszerítették (<http://haaretz.com/hasen/spages/830711.html>). Az izraeli országgyűlés (a Knesset) azt tervezi, hogy dr. Toaffot bebörtönözteti (<http://www.haaretz.com/hasen/spages/831189.html>), mások mindenét el akarják kobozni és azt látni, hogy szegényen és kiközösítve haljon meg. Itt Olaszországban természetes dolog dr. Toaffot Galileihez, ehhez a nagy olasz tudóshoz hasonlítani, akit üldöztek a tudományos felfedezése miatt, és ő is inkább választotta a megbánást, mint a máglyahalált. Azonban dr. Toaff tényleges eredményét helyesebb az ő olaszországi zsidó kollégájával, dr. Carlo Ginzburgéval, a [Boszorkányszombat](#) szerzőjével összehasonlítani. Ginzburg bebizonyította, hogy a friauliak, azaz Friaul lakói, Velence szomszédai belekóstoltak az ősi, termékenységű szertartásból kihajtó fekete mágiába. Toaff hasonló eredményre jutott a zsidókkal kapcsolatban, azaz, hogy belekóstoltak a fekete mágiába, és hogy az az ősi, bosszúállásra és vér általi megváltásra épülő kultuszukból fejlődött ki. De míg a friauliak egyáltalán nem izgatták magukat, addig a zsidók csaknem meglincselték a professzort, bebizonyítva ezzel, hogy míg a friauliak világos fejű emberek, akik szelíd kíváncsisággal tudják őseik bűneit szemlélni, a zsidók képtelenek megbékélni azzal, hogy nem kizárólagosak, nem kiválasztottak, és nem szentségesek.

Ginzburggal együtt dr. Toaff elvégezte a középkor átértékelését, amit nagyon jól írt le Mircea Eliade az ő Okkultizmus, Boszorkányság és Kulturális Divatok ([Occultism, Witchcraft, and Cultural Fashions](#), <http://www.amazon.com/Occultism-Witchcraft-Cultural-Fashions-Comparative/dp/0226203921>) c. könyvében. Ő írta: „Mintegy nyolcvan évvel ezelőtt olyan kiemelkedő tudósok, mint Joseph Hansen és Henry Charles a fekete mágiát az inkvizíció, nem pedig a boszorkányok találmányának tekintették. Az olyan történeteket, mint a boszorkányszombat, a sátános szertartások, orgiák és büntettek, a hóbortos képzeletnek vagy kínzás hatására tett vallomások eredményének tekintették. Ma már tudjuk – írja Eliade – hogy a fekete mágiát nem az inkvizíció találta ki.” Mi hozzátehetjük ehhez a zsidó emberáldozatokat, amelyeket minden értelmes kétséget kizáróan bebizonyítottak.

Toaff Trenti Simonnak, egy gyermeknek az esetével foglalkozott, akit a zsidó fekete mágusok szertartásosan meggyilkoltak. Néhány zsidó bűnösségét a legjobb bíróság állapította meg, amilyet akkortájt egyáltalán kapni lehetett, és az ártatlan zsidók sem szenvedtek többet, mint az ártatlan moszlimok az USA-ban 9/11 után. Egy másik eset Lincolni Hugóé volt, egy gyermeké, akit

1255-ben gyilkoltak meg. A büntettet követően letartóztatott 90 zsidó közül 70-nél többet engedtek sértetlenül szabadon, mert megállapították az ártatlanságukat, míg azokat, akiket bűnösnek találtak, főlakasztották: ez éppen nem „a csőcselék igazságszolgáltatása”! A zsidó szerkesztésű Wikipedia égbekiáltó etnikai méltánytalansággal azt írja Hugh of Lincolnról, hogy „állítólag megölték” (http://en.wikipedia.org/wiki/Little_Saint_Hugh_of_Lincoln), mikor a bűntény bizonyított elnevezése „vérvád”. A „vérvád” az efféle esetek elfogadott megnevezése, amely arra utal, hogy a mindig-ártatlan zsidókat megrágalmazták az előítéletekkel terhelt keresztények. Ha bármiféle erkölcsi tanulság levonható ezekből a régi büntető eljárásokból, az az, hogy az európai igazságérzet és tisztesség mindegyikben érvényesült: miközben a bűnös zsidókat megbüntették, az ártatlan zsidók – egyetlen nem keresztény közösségként Európában – éltek és virultak. A moszlim igazságszolgáltatás sem volt rosszabb. Egy 1840-es damaszkuszi esetben egy keresztény szerzetest gyilkolt meg néhány zsidó, akik beismerték tettüket és megkapták a büntetésüket. Az eset azonban nem befolyásolta a testvéreik gazdagodását és egy Farkhi nevű Acre-i zsidó az eset után is a leggazdagabbnak tekintett ember maradt Szíriában. Az esetet megvizsgálta a nagy keletkutató, sir Richard Burton is, a damaszkuszi brit konzul, aki kezdetben ünnepélyesen elkötelezett filozemita volt („Ha megválaszthatnám a fajtámat, nincs még egy, amelyhez odaadóbban ragaszkodnék, mint a zsidóhoz.”), de ebben az esetben mégis elfogadta a bűnösség kimondását és egy teljes ismertetőt írt az esetről. A londoni zsidók jó pénzért megvásárolták a kéziratot az örököseitől, és mind a mai napig nem hozták nyilvánosságra. (<http://www.fpp.co.uk/BoD/origins/BurtonMS2.html>), hanem a Brit Zsidók Küldöttgyűlésének a pincéiben tartották. A brit-zsidó újságíró, Aaranovich szapult Szíriát (<http://www.israelshamir.net/English/blood.htm>), mert egy szíriai miniszter írni merészelt erről. Aaranovich meg sem említette Burton vizsgálódását, csak kinyilatkoztatta a „vérvádat”, mint ami mindenre magyarázattal szolgál.

Tény, hogy mielőtt a holokauszt létezett volna, létezett a „vérvád”. Amikor az ember a II. Világháború előtti zsidó, vagy judeofil szövegeket olvassa, észreveheti, hogy az a hely, amelyet jelenleg a holokauszt dogma foglal el a zsidó-központos világmindenségben, akkor sem volt üres. Oroszországi pogromok, a Dreyfus ügy, a spanyolországi kiűzetés, a templom lerombolása, és igen nagy terjedelemben a „vérvád”. Ezek mind ugyanazt az üzenetet közvetítették: a zsidók örökös, egyedülálló, ok és minden alap nélküli szenvedését hirdették, amelyet a nem zsidók minden értelmet meghaladó gyűlölete okozott. Ezek egyesítették a zsidókat és mozgósították a nem zsidók ellen. A kismértékű irigységet, ellenségességet és bizalmatlanságot szájalommal hervasztották, sőt, a goyim (*a goy héber többes száma*) legjobbjaiban egyenesen büntudatot ébresztettek.

Dr. Toaff esete minden bizonnyal segíteni fogja azokat a barátainkat, akiket túlságosan elfoglal a holokauszt szöveg, hogy észrevegyék a lényegét. Én tisztelem a másként gondolkodókat / tagadókat, amiért szembe mennek az árral, de nem osztom a lelkesedésüket. Mert az ok nélküli és egyedülálló szenvedés eme meséi ellen a tények alapján lehet érvelni. Ez az, amit Serge Thion tett a holokauszttal kapcsolatban, amikor megjegyezte, hogy Elie Wiesel, a nagy holokauszt mesemondó inkább ragaszkodott az ő náci üldözőihez, mintsem hogy bevárja az orosz felszabadítókat. Ez az, amit dr. Toaff és sir Richard Burton megtett a véráldozattal kapcsolatban, mikor bebizonyították, hogy a hatóságok intézkedése mértékletes és jogos volt. Kozsinov orosz történetíró foglalkozott az oroszországi pogromokkal és bebizonyította, hogy több nem zsidó halt meg ezekben a véres összecsapásokban, mint zsidó. A legnagyobb és legvéresebb pogromot, a Kisinyevit a nemzeti zsidó költő, Bialik, úgy írta le, mint a tömegmészárlások legnagyobbját, amikor a vér folyt az utcákon, és a Haretzben írta legutóbb egy izraeli újságíró, hogy „senki sem vonja kétségbe az orosz népnek a létezéshez való jogát amiatt, hogy a 20. század elején Kisinyevben a keresztények szöveget vertek a zsidó gyerekek szemébe”. Azonban a zsidó fekete mágusok által halálra kínzott olasz és angol gyerekekkel szemben a „szemekbe vert szögekről” szóló vád csak a képzelet elrugaszkodása, amit azonnal megcáfoltak, az összes halálesetek száma pedig Kisinyevben negyvenötre rúgott, azaz Deir Yassin egynegyedére és az Intifádának csupán egyhavi aratására.

Tehát a meg nem érdemelt szenvedésnek ezeket a történeteit le lehet építeni, de miért kéne ezzel vesződni, ha a történetek gyártói egyetlenegy üzenetet kívánnak közvetíteni, mégpedig, hogy a zsidók egyedülállóak és különlegesek, mindenkinél többet szenvedtek, ezért joguk van arra, hogy a saját útjukat járják, a legjobbak a létezők közül, és bárki, aki ebben kételkedik, az egy rejtélyes antiszemitizmus megszállottja. Ezeket a szövegeket a célból szedik elő, hogy felkeltség a zsidók haragját az állítólagos üldözőikkel szemben, c'est tout (*ez minden*). Bennem nagyon nagy ellenszenv van ezekkel az áldozat-történetekkel szemben, de nem csak a gyenge megalapozottságuk miatt. Az áldozat-történetek nem következmények, hanem a szenvedés *okai*. Valahányszor előszedik az ok nélküli szenvedésnek ezeket a történeteit, biztosak lehetünk abban, hogy a terjesztők a saját, vadállati rémtetteiket készítik elő. A zsidók lengették a holokauszt történetet, és 1948-ban kiirtották a békés palesztin lakosságot. Az örmények is felidéztek az ő egyedülálló, ok nélküli szenvedésüket és Qarabagban tömegesen mészárolták az ártatlan azeri civileket az 1991-94-es háborúban, és százezerszám küldték a menekülteket Bakuba. A lengyelek és csehek, felbőszítve a Reich alatti szenvedésükről szóló történetek miatt, a német nemzetiségűek millióit üldözték ki ősi lakhelyükről, miközben az ukránok, akik a Rzecz Pospolita alatti szenvedéseikről mesélték a történeteiket, ezrével mészárolták a lengyeleket Volynban.

A nemzeti politikák párhuzamosak a nemek politikájával, ahogyan azt Otto Weininger körvonalazta: a feministák terjesztették a nőknek az ő örökös férfi elnyomók által okozott szenvedéseiről szóló történeteket, amivel rengeteg család szétszakadását, továbbá a nők elszegényedését és a férfiak elférfiatlanodását idézték elő. Az effajta szövegeket ellentétes értelmű szövegeknek kellene kiegyensúlyozniuk. Mert igaz, hogy a férfiak járnak elől a fizikai erőszakban, a nők azonban sokkal hatékonyabbak a szóbeli agresszióban. Lady Macbeth csípős nyelve nem volt kevésbé bűnös, mint Macbeth éles kardja. A nők tudják, hogyan kell egy férfival kikezdeni. A férfiak meg válaszolnak – néha egy csókkal, néha egy ütéssel, olykor egy golyóval. Jose ölt, de Carmen volt, aki kikezdett vele. A manapság előtérbe tolt, izmos, Barb Wire (*film Pamela Anderson, mint Barb Wire, főszereplésével*

http://www.starpulse.com/movie/Barb_Wire/V135913/0/0/) típusú lány mítosza ellenére a nők kevésbé sikeresek, ha fizikai ütésváltásra kerül sor, ezért hajlamosak arra, hogy betiltsák a fizikai erőszakot, de megengedik a szóbelit és a provokációnak még az elvi lehetőségét is elvetik.

Visszatérve a tárgyunkra: ha a törökök öltek, az örmények provokáltak, és valahányszor, amikor valamiképp felléptek a zsidók ellen, azt a zsidók tettei váltották ki. Én valóban egy mindent és mindent tagadó ember vagyok és ezért az antiszemitizmusnak, a „zsidók iránti irracionális gyűlöletnek” még a létezését is tagadom. Ilyen nincs! A zsidóság ellen is, mint minden hatalom ellen, a Római Katolikus Egyháztól a Standard Oil Co.-ig, harcoltak. A zsidók nem voltak bárányok, hanem nagyon is tevékeny résztvevői a gazdasági és ideológiai életnek. Az ember állhat mellettük, vagy velük szemben. De „gyűlölni”? Ilyen nincs. A nem zsidók általában tisztességesebbek a zsidókkal szemben, mint fordítva. Még a „vérvádról” is kiderült, hogy nem vádaskodás, hanem szabályos, bűnügyi eset.

Voltak akkor zsidó ellenes cselekmények Európában és a Közel-Keleten? Biztos, hogy voltak. De valami „irracionális gyűlölet” okozta őket? 1911-ben az amerikai kormány felosztotta John D. Rockefeller hatalmas birodalmát. Mivel nem volt zsidó, Rockefeller nem mondhatta, hogy az ok az antiszemitizmus volt. Azt sem mondhatta, hogy azért, mert nem szerették a kinézését, a fáját, a fajtáját, vagy hogy az isteni büntetés volt a bűneiért. A Standard Oil Companyt azért szedték szét, mert túl hatalmas volt. Ugyanezen jó okból törte szét Vlagyimir Putyin orosz elnök a kezelhetetlen oligarchái olajvállalatát. Nem azért, mert zsidók voltak, vagy mert a demokráciát támogatták. A hatalom egy ellenhatalom iránti igényt hoz létre, az erő ellenerőt, a zsidók pedig hatalom voltak, és most is azok. A zsidóság erősebb, mint a Katolikus Egyház, ahogy azt a dr. Toaff esetével összehasonlítható olasz tudós sorsából megtanulhatjuk. Tegnap, épphogy elhagyva a főteret egy Giordano Brunonak, a tudomány mártírjának szentelt emléktáblát láttam. A felirata szerint „A Katolikus Egyház, a tudomány ellensége ölte meg”. Könyvek százait böngészhetjük át, átfésülhetjük az Internetet, és mindenütt azt fogjuk olvasni, hogy az Egyház ennek a bünténynek

a tette. Ezt az ember nyugodtan mondhatja, és senki sem fog hisztérikusan rávisítani: „Hogy? Az egész Egyház? A billiónyi katolikus Brazíliától Lengyelorszáig bűnös? Szégyelld magad! Te antikatólikus vagy!” A valóság ezzel szemben az, hogy az elhunyt pápa még bocsánatot is kért miatta, ahogy szokta. Azonban hiába keres az ember egy emléktáblát, amely a zsidó filozófusnak, tudósnek és kételkedőnek, Samuel Ibn Zarza rabbinak, a Miklal Yofi szerzőjének állít emléket, aki kételkedett a teremtéstörténetben és ezért máglyán elégették Valenciában – még hozzá a zsidók rendelkezésére. Most már várom a kiáltozást „Minden zsidó? Te antiszemita!” Mi van? Senki? Senki sem mondja? Akkor folytathatjuk. A Book of Lineage-ben (*Az Eredet Könyve*) (<http://www.amazon.com/Book-Lineage-Abraham-Zacuto/dp/1419618938>), egy 15. századi zsidó könyvben, amelyet volt szerencsém lefordítani (angolra), van egy magyarázat, mely szerint: „Amikor a rabbik azt olvasták, hogy ‚A világ teremtésétől számított ebben meg ebben az esztendőben’ ez a Zarza nevű ember a szakállára tette a kezét és a világ korábbi létezésére utalt azzal, hogy fogta a szakállának a szálait. Isaac Campanton főrabbi fölállt a helyén és azt mondta: ‚Miért nem égetik el a bokrot? Égjen el a bokor!’ (A zarza egy bokorfajta kasztíliai nyelven, a szójáték pedig az Exodus 3:3-ra utal.) A rabbik elvezették a bírósághoz és tűz általi halálra ítéltették mert, azt állította, hogy a világ már korábban is létezett.”

Itt van tehát két tudós, mind a kettőt megégették, de az egyiket az Egyház küldte a máglyára, míg a másikat a zsidók. Ha az ember belemélyed a részletekbe, még több hasonlóságot talál. Samuel Ibn Zarzát a bíróság a zsidók uszítása következtében végeztette ki. Olyan utalások is vannak, amelyek szerint a zsidók a háttérben nagyon tevékenyek voltak Giordano Bruno halálra adása érdekében, mert ő nagyon zsidó-ellenes volt. Giordano Bruno szerint a zsidók „olyan dögvészes, bélpoklos, közveszélyes faj, hogy megérdemelnék, hogy kiirtsák és megöljék őket már a születésük előtt”. (Giordano Bruno: *Spacio della Bestis Trionfante*, 1584.) Ez a véleménye is hozzájárult a halálához, mert a zsidók már akkor is tudták, hogyan kell a hatóságok fülébe sugdosni, és már akkor is elég olyan tisztviselő volt, aki kész volt követni az utasításait. Mivel Bruno esetében ennek nem marad látható nyoma, ezért az esete fennmaradt, Samuel Ibn Zarza esetét azonban feledésre ítélték és letagadták.

Ha az ember felnyitja a zsidó szerkesztésű Wikipédiát, a következőt olvashatja: „bár Samuel Shalom egy 16. sz.-i zsidó bölcs) azt állítja, hogy Zarzát a valenciai bíróság ítélete alapján máglyán elégették Isaac Campanton rabbi feljelentése alapján, aki azzal vádolta őt, hogy tagadta a világ teremtését, a történészek bebizonyították, hogy ez az állítás csupán legenda.” A zsidó történelemalkotó és átíró Igazságminisztérium még mindig meg tudja határozni, hogy mi történt, és mi volt és marad „csupán legenda”. A Katolikus Egyház még csak nem is álmodhat ekkora hatalomról.

Lehet a zsidó hatalmat számszerűsíteni? Néhány hónappal ezelőtt az Economist c. brit hetilap közzétett egy szokatlan térképet a világról: az országok területét a GDP-jükkel arányosnak tüntette fel. Ez egy sokatmondó térkép: India kisebb volt, mint Hollandia, egész Latin-Amerika csak akkora volt, mint Olaszország, Izrael nagyobb volt, mint az összes arab szomszédja. Ez a térkép nem pontosan a hatalom térképe. Hogy a világ valódi térképét rajzoljuk föl más jellemzőket is figyelembe kell vennünk: tűzerő, atom- és hagyományos ütüerő, gondolkodás befolyásoló képesség, amely a film, könyv, és újságkibocsátással, az egyetemi katedrákkal és a nemzetközi életben elfoglalt helyzettel van kapcsolatban. Egy ilyen hatalom-térképen a zsidóság elég tekintélyesnek látszana. A zsidók nagyon fontos hatalmi tényezőket jelentenek a mi világunkban. Ez egy első osztályú hatalom, erősebb a Katolikus Egyháznál, biztosan erősebb Olaszországnál és bármelyik európai országnál, erősebb, mint a Shell és az Agip, vagy bármelyik transznacionális szervezet.

A világtér tudománya ismer egy jelenséget, amelyet fekete lyuknak nevez: egy nagyon nehéz és nagyon sűrű csillag megváltoztatja a környező tér szerkezetét és a fénysugarak képtelenek elhagyni az általa létrehozott gravitációs csapdát. A fekete lyuknak minősülő csillag láthatatlan, mert borzasztóan hatalmas. Ebben az értelemben a zsidóság is egy fekete lyuk. Annyira hatalmas, hogy már láthatatlan. Senkinek sincs megengedve, hogy észrevegye. Ez napjaink legnagyobb

tabuja. A híres „a fark csóválja a kutyát” vita az amerikai zsidó lobbikörül kísérlet arra, hogy úgy járják körbe a tabut, hogy a valóságban ne szegjék meg. Mert, ugye, az biztos, hogy egy kis, közel-keleti ország, amelyet Izraelnek hívnak, nem képes „csóválni az USA kutyát”. Az AIPAC Izrael lobbijának és a hasonlóknak, minden erőfeszítésük ellenére, nincs túl sok befolyásuk. Az Izrael lobbis és Izrael állam együttesében azonban felismerhetjük a fekete lyuk megnyilvánulását, a nagy megnevezhetetlent: a zsidóságot.

James Petras és Norman Finkelstein legutóbbi vitájában (<http://groups.yahoo.com/group/shamireaders/message/932>) dr. Petras nagyon jól megközelíti a valóságot, amikor úgy írja le az Izrael lobbis, mint „a cionizmust támogató intézmények egész láncolatát, kezdve az American Enterprise Institute-on és tovább ... egy teljes hatalmi szerkezetet, amely nem csak az AIPAC-ból áll, hanem a Nagy Amerikai Zsidó Szervezetek elnökeiből, összesen 52 főből ... valamint a kormányban kulcsszerepet játszó egyénekből (Elliot Abrams, Paul Wolfowitz, Douglas Feith és mások.), ... a nagy újságokkal kapcsolatban álló szerkesztőségi cikkírók hadából, ... a Demokrata Párt szupergazdag támogatóiból, a kongresszusra és a kormányra befolyással bíró média mogulokból”. Ez nem egy lobby, ez a zsidóság.

Mitől olyan hatalmas manapság a zsidóság? A Pardes c. könyvemben (<http://www.amazon.com/Pardes-Israel-Shamir/dp/1419606018>) megadtam rá a magyarázatot: a zsidóságnak, történelmileg egy alternatív egyháznak, hagyományos ellenfele volt az Apostoli Egyház. Mikor a Római Katolikus Egyház hatalmát megtörték, az alternatív egyház tört előre. Ha ez a magyarázat valakinek túl bonyolult, vagy a merev materialisták számára elfogadhatatlan, az ember ezt dollárokra és fontokra is lefordíthatja.

Nemrég Zev Chafets, a zsidó kádi kelt az amerikai sportembernek, Richardsonnak a védelmére, akit felfüggesztettek, mert azt mondta, hogy a zsidók hatalmasak és ravaszok (<http://jewishworldreview.com/0407/chafets041107.php3>). Pontosan azt mondta: „A zsidóknak van a legjobb biztonsági rendszerük, tehát ravaszoknak kell lenniük. Nagyon sok hatalommal is rendelkeznek ebben a világban, ugye, értik, mire gondolok? Amiről azt vélem, hogy nagyszerű. Azt nem gondolom, hogy ebben semmi rossz sincs. Ha az ember szemügyre veszi a legtöbb hívatásos sportot, azokat zsidó emberek irányítják. Ha az ember a legsikeresebb társaságokat és hasonlókat veszi szemügyre, vagy még inkább a kereskedelmi vállalkozásokat, azokat is zsidók vezetik. Ez nem leszólás, de tényleg ravaszok.”

Chafets a következőképp vágott vissza: „Elnézést, de Richardson semmi sértőt nem mondott. Tény, hogy – tapasztalataim szerint – a zsidók, mint nép, okosak. És büszkék is erre (különösen a butábbja). Mi más sértő dolgot mondhatott még Richardson? Hogy Izraelnek van a legjobb repülőterei biztonsági rendszere az egész világon? Ez mind igaz, és olyasmi, amivel Izrael maga henceg. Hogy a zsidókat utálják és ezért gondoskodniuk kell a saját biztonságukról? Ez a Rágalmazás Ellenés Liga alapításának az indoka. Igaz, hogy Richardson túloz, amikor azt állítja, hogy a legtöbb versenycsapat a zsidók kezében van. Amennyire én mondhatom, zsidóknak (a lakosság kb. 1%-a) a kezében az NBA-ba tartozó csapatok kb. fele van (és egész szép számú baseball és labdarúgó csapat). Akkor mi van? Ami azt az észrevételt illeti, hogy zsidók vezetnek egy csomó sikeres vállalkozást, az nem csúfolódás. Minden bizonnyal a zsidók a gazdaságilag legsikeresebb nemzetiségi csoport az USA-ban. Mi ezzel a baj?”

A kérdésre („Mi ezzel a baj?”) David C. Johnston adott választ a New York Times-ban (http://www.truthout.org/issues_06/040207LA.shtml). Az írta, hogy: „A jövedelem egyenlőtlenségek (az USA-ban) 2005-ben jelentősen nőttek, így az amerikaiak legfelső 1%-a, akik éves jövedelme 348 000 dollár felett van, 1928-óta a legnagyobb részt kapják a nemzeti jövedelemből, ahogy a legutóbbi adóadatok elemzéséből megállapítható. Az új adatok azt is mutatják, hogy a legfelső 300 000 amerikai együttesen akkora jövedelmet élvezett, mint az alsó 150 millió. A felső csoport személyenként 440-szer annyit keresett, mint az alsó fél átlaga, ami csaknem kétszerese az 1980-as résznek.”

Egy kérdés, amelyre Johnston nem ad választ (sőt föl sem veti) a következő: **a csúcson lévő 300 000 amerikaiból, akik összességében annyi jövedelmet élveztek, mint az alsó 150 millió, hányan tartoznak az USA gazdaságilag legsikeresebb nemzetiségi csoportjához? Nem várható, hogy – a nemzeti egyház, vagy más, nem gazdasági korlátozó tényező hiánya miatt – az ő befolyásuk az USA politikájára durván arányos az együttes jövedelmükkel?**

A „demokrácia” eszményi politikai rendszer, ahol mindenkinek egy szavazata van, és minden szavazat egyenlő. Ez az eszmény még akkor is nehezen valósítható meg, ha nincsenek anyagi egyenlőtlenségek, mivel mindig vannak, már csak a képességeik miatt is, többé és kevésbé befolyásos emberek. A Johnston által leírt körülmények között, amikor az elit egy tagja 500 hétköznapi ember jövedelmét kapja, a demokrácia nagyon komolyan alá van aknázva. Az eszmény azonban nyíltan el van árulva, amikor ennek az elitnek a birtokában van a tömegtájékoztató, és így rendelkeznek azzal a képességgel, hogy mások világlátását befolyásolják. Ha ezek a médialordok egyesítik az erőforrásaikat, ahogy ez az USA-ban történik, akkor a demokrácia elveszíti a jelentését. Én teljes szívemből egyetértek Merkel asszonnyal, aki a következőt mondta: „A szabad sajtó a mi társadalmunknak a szegletköve, és minden szabadságjognak az alapja.” De fel nem foghatom, hogy miért gondolja, hogy a sajtó szabad, ha zsidó és judeofil médialordok birtokában van, mint pl. Alfred Neven DuPont, akinek a birtokában van Németország egyik legrégebbi kiadója, és résztulajdonosa az izraeli Haaretznek (Merkel az utóbbi születésnapján fogadásán beszélt), vagy éppen az önök Berlusconi? Mitől szabadabb ez a sajtó, mint az államilag irányított, amilyen Putyin Oroszországában van? Hiszen egy állam legalább elmondhatja, hogy ő a polgárok teljességét képviseli.

Miért hangsúlyozom ki, hogy „zsidó vagy judeofil” médialordok? A „média lordok” nem elegendő? Nem igazán. A DuMont birtokában lévő Haaretz közzétehet egy írást azzal a címmel, hogy „Egy Németellenes Rasszista Vallomása” (<http://www.haaretz.com/hasen/spages/851722.html>), de a DuMont birtokában lévő német lap sosem fogja közzétenni egy olyan ember írását, aki nem szereti a zsidókat. A judeofília a médialordokat és a holdingjaikat egy totalitárius gépezetté fogja össze, pont úgy, ahogy kommunista ideológia fogta össze az egész szovjet médiát egy totalitárius (és unalmas) eszközzé. Ezt az összehasonlítást még fokozhatjuk: az USA-ban és a Nyugaton általában a zsidók foglalják el azokat az irányító csúcsokat, amelyeket az Szovjetunióban valaha a Kommunista Párt foglalt el: anélkül, hogy meg volna említve az Alkotmányban, hogy hivatalosan része volna az államnak, ez az átlátszatlan testület irányít minden folyamatot, de őt nem ellenőrzi semmiféle külső erő. Joe Atlagosht senki sem képviseli a Nagy Amerikai Zsidó Szervezetek elnökségében, pontosan úgy, ahogy Iván Átlagovot sem képviselte senki a Politbüroban.

Valamikor ezt a helyet az Egyház foglalta el. Az egyházellenes támadások a 19. század végén, a 20. század elején az embereknek nagyon sok energiáját és gondolkodását emésztették fel. A legfőbb panasz az volt, hogy az Egyház irányította a társadalmat. A Kommunista Párt ellen Oroszországban (vagy a fasiszta ellen önöknél – elismerve és elfogadva valamennyi különbséget) ugyanez volt a panasz. Most már ideje, hogy megszólítsuk a legutolsó bitortlót, mert a többség nem nevezte ki arra a zsidóságot, hogy vezesse és ellenőrizze az ő gondolkodási folyamatát. A zsidóság túlzott befolyása a demokrácia hiányának az egyik jelzője: egy valóban demokratikus országban a zsidóság befolyása a létszámával volna arányos. A történelemnek azonban még nincs vége, és a szabadságnak otthont teremthetünk magunk közt, ha a zsidóságot elküldjük arra, amerre az Egyház és a Párt ment, azaz a mi gyorsan változó társadalmunknak egy szerény zugába.

A holokauszt revizionisták azt hiszik, hogy a zsidó hatalom össze fog omlani, ha a holokauszt szöveget aláássák. Azt hiszik, hogy „a zsidó hatalom egy hazugságon alapszik”. Én nem értek egyet velük. A zsidóság hatalma nagyon is valódi, pénzen, ideológián alapszik, és minden egyében, amire hatalmat alapozni lehet. Ezt a valódi hatalmat le lehet, és le kell bontani, és ezután a holokauszt szöveg senki számára sem lesz érdekes, csak a legközelebbi hozzátartozóknak.

A szabadság szeretete és az együttérzés által vezetve ez a megoldás az egyes zsidóknak is jó lesz. Mert milyen a viszonya egy zsidónak a zsidósághoz? Ez ugyanolyan, mint az egyes párttagoké volt a Párthoz. A Szovjetunió végnapjaiban 16 millió volt a párttagok száma: akkor kifizetődő volt pártagnak lenni. Amikor azonban a párttagság nem hozott már hasznot, a tagság száma néhány százezerre zsugorodott. Ne tekintsük ezt tragédiának: a tegnap kommunistái visszanyerték szabadságukat. Néhányan közülük (mint Jelcin) antikommunisták lettek, mások elvetették a politikát és a valláshoz, vagy a szakmához, vagy az üzlethez fordultak. Még azok sem sajnálkoznak az összeomlás miatt, akik kommunisták maradtak: szakítottak a képmutatókkal és nem kell azon erőlködniük, hogy millió kispolgár tetszését megnyerjék: hirdethetik a valódi meggyőződésüket.

A zsidóság lebontása úgy, hogy a befolyását létszámarányosra csökkentjük, hatalmas ideológiai exodust okozna. A 16 millió zsidóból valószínűleg csak néhány százezer hívő maradna hű a mózesi törvényhez és a Talmudhoz és a Kabala tanulmányokhoz (Isten áldja őket!), a többi pedig más érdekeket és kötődéseket fog találni. (Isten áldja őket is!) Mindannyian hálásak lesznek az olyan másként gondolkodóknak, mint dr. Toaff, aki eltemette az antiszemitizmus mítoszát és segítette őket abban, hogy visszanyerjék a szabadságukat.

Nem lehetnek a zsidók szabadok a zsidóság keretében is? Az 1970-es 80-as években hasonló vita folyt a szabadságról és pluralizmusról a Kommunista Pártban. Tény, hogy semmi eredményt nem hozott. A zsidóság nem kevésbé monolitikus, mint a Párt volt. Ez is megenged némi véleményeltérést, de az nem elég tág. A jobbszálon ott van Gilad Sharon, aki a nem zsidókat meg akarja fosztani izraeli állampolgárságuktól (<http://www.haaretz.com/hasen/spages/851868.html>). A balszálon Uri Avnery, aki ténylegesen ugyanezt akarja (<http://zope.gush-shalom.org/home/en/channels/avnery/1177227796/>). Nekünk módunk van rá és meg is kell tennünk, hogy a zsidókat segítsük abban, hogy visszaszerezzék a szabadságukat, ugyanúgy, mint a párttagok, vagy még korábban a templomjárók, akiknek segítettek, hogy feltámasszák a szabadságukat a választásra.

HOME